

KAPITOLA 2

Hollis

Addison mi za zpoždění nakope prdel. Požádal jsem ji, jestli by nemohla dělat u pohovorů přisedící, a skončilo to tak, že jsem u prvního chyběl. Podíval jsem se na hodinky. Z druhého už je taky určitě půlka pryč.

Výtah zastavil v patnáctém poschodí. Prošel jsem dvoukřídlymi skleněnými dveřmi a hodil aktovku na recepční pult. Všichni už byli pryč, ale ze zasedací místnosti přes halu jsem slyšel hlasy. Stejně jdu pozdě, takže se nic nestane, když si ještě odskočím na záchod.

Zavolal jsem na Addison, aby věděla, že jsem to já. „Addison, to jsem já, Hollis. Jsem tam za minutku.“

„To je od tebe milý, že ses ukázal,“ křikla. „Možná bys mohl ty okázalý rolexky vyměnit za timexy.“

Ignoroval jsem ji a zamířil na toalety. Zatímco jsem skoro hodinu čekal na tu zatracenou odtahovku, začalo se mi chtít čurat. Když jsem se opláchl, svlékl jsem si sako a šel k pohovoru. Po takovémhle dni jsem doufal, že uchazeči budou kvalitní. Zoufale jsem potřeboval pomoc.

Addison odsunula židli, aby nahlédla do haly, a viděla mě přicházet. Poklepala na hodinky. „Tuhle věc mám už patnáct let. Pokud se dobře pamatuju, stála mě

padesát babek. Ale nějakým zázrakem dokáže dodržovat čas.“

„Omlouvám se za zpoždění.“ Vešel jsem do sedačky a otočil se k uchazečce sedící zády ke mně, abych se omluvil. „Někdo do mě narazil, když jsem se snažil zaparkovat.“

Žena se otočila se slovy: „To je legrační, mně...“ Zarazila se uprostřed věty a já jsem věděl proč.

To si snad ze mě děláš srandu!

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. „Vy?“

Její úsměv zvadl stejně rychle jako ten můj. Zavřela oči a vzdychla: „Dobrý den, Hollisi.“

Elodie.

Ne.

Ani náhodou.

Zvedl jsem dlaně. „Fajn. Moc se omlouvám, ale tohle nebude fungovat. Nechci, abyste marnila svůj i můj čas. Takže navrhuju...“

„Myslíte to vážně? To mi ani nedáte šanci jenom proto, že si myslíte, že můžu za nehodu, kterou jste způsobil vy?“

„Už to, že pořád věříte, že na tom nemáte žádný podíl, ukazuje, že jste trochu mimo, Elodie. A to není vlastnost, kterou v souvislosti s tímto místem hledám.“

Do naší rozmíšky vstoupila Addison. „To, že jste vy dva měli bouračku, je jenom náhoda a Elodie je jedním z dnešních uchazečů. Tak snad abychom se někam posunuli. Ty jsi, Hollisi, jasně zaujatý, abys přijal nestranné rozhodnutí. Myslím, že bys měl slečně Atlierové minimálně dovolit, aby absolvovala tenhle pohovor podle plánu, a nesoudit ji podle něčeho, co s tou prací vůbec nesouvisí.“

Zavřel jsem oči a nasupeně vydechl. Byl to dlouhý den a už jsem neměl sílu protestovat.